

Prorok Ezechiel a údolí suchých kostí. Sestry a bratři, nejspíše znáte tohle povídání už z nedělní školy. Dobře se vypráví. Příběh je pro děti dostatečně barvitý a napínavý. Kostí se skládají, poskládaná těla ožívají. Ze všeho ale vyznívá jasné poselství, že za celým tím zvláštním procesem nestojí žádné čáry a kouzla, nýbrž že je to dílo Hospodinovo, jež se ukázalo proroku Ezechielovi. Nejspíše ten příběh znáte už od nedělní školy, ale zkusili jste jej někdy poslouchat dospělými ušima?

Ezechiel byl zvláštní člověk. Kdyby dnes žil v našem sousedství, patrně bychom o něm hovořili s lehkým úsměvem. S takovým tím chápavým, shovívavým a přitom lehce povýšeným úsměvem. „Jo, jo, to je ten náš Ezechiel.“ Považovali bychom jej za podivína, za muže poněkud výstředního. Snad i za neškodného blázna. Ale zároveň bychom při pomýšlení na něj cítili takové zvláštní mrazení, znejistění, zdali ten netypický člověk se svými netypickými názory přeci jenom nemá pravdu. My, lidé spořádaně a slušně zařazení do společnosti občas potřebujeme být zaraženi a upozorněni, zadli jsme se do společnosti nezařadili až příliš. Zdali jsme se příliš nepřizpůsobili době. Zdali místo Božího obživujícího ducha v nás spíše nepřebývá přežitelský duch světa. Prorok Ezechiel byl takovou výstrahou pro své okolí. On nebyl tečkou za větou. On byl otazníkem a vykřičníkem zároveň.

Hospodin mne svým duchem vyvedl a postavil doprostřed pláně, na níž bylo plno kostí, a provedl mne kolem nich. A hle, na té pláni bylo velice mnoho kostí a byly velice suché.

(1n) No ale fuj, pomyslel si tehdejší zbožný posluchač. Takhle se potloukat na nečistém, mrtvolami posetém místě. Krajina po boji je obrazem hrůzy. Jenom se domýšlíme, jaká krvavá řež se tam musela odehrát. Vybělené, nepohřbené kosti. Obraz nejhorší možné zkázy, kdy mrtví ani nejsou pochováni a jejich ostatky zůstanou poházeny napospas divé zvěři. Jak si tenhle obraz zkázy vyložíme, záleží na nás. Můžeme si do něj dosadit rozličné pokažené momenty vlastního života. Kdy zkrachoval naplněný život a místo něj zavládl suchopár. Ezechiel se ocitá na pochybném, mrtvolném místě, aby promluvil do našich pochybných a mrtvolných životních okamžiků.

Napsal uživatel Jiří Tengler
Úterý, 14 Zář 2010 10:04 -

Celkem dvakrát promluví prorok k lidským ostatkům na strašlivé pláni. Po prvním prorokování se kosti složí k sobě, potáhnout se svalstvem a šlachami a vzniknou mrtvá těla. Jenže tělo samo o sobě k životu nestačí. Tělo samo o sobě se svými požadavky a potřebami není pro lidský život směrodatné, ačkoliv si to mnozí naši současníci bezduše myslí. Tělo potřebuje obživujícího ducha Stvořitelova. A to je to druhé Ezechielovo prorokování. „**Přijď, duchu, od čtyř větrů a zaduj na tyto povražděné, ať ožijí.**“

(9)

Všechno jde jako po másle, však jsme také ve vidění, ve vidění Hospodinovy moci. Duch zavane a mrtví se probouzejí k životu. Sám prorok nás informuje o následujících událostech: **Když jsem prorokoval, vešel do nich duch a oni ožili. Postavili se na nohy a bylo to převeliký zástup.**

(10)

Všimli jste si, odkud duch vane? Od čtyř různých větrů neboli ze čtyř světových stran. Jinými slovy, Boží duch přichází z libovolného směru. Může přijít z každého myslitelného koutu. To je pro nás důležité. My někdy očekáváme Boží působení v nějaké určité podobě – třeba že se naše modlitebna jako kdysi zase naplní horlivými posluchači. Co když ale Boží duch vane nyní jiným směrem? Co když si máme v současnosti všimnout nesoustředěných příznivců Božích, nezařazených do církve, roztroušených po různých částech společnosti? Duch může na Boží lid vanout z jakéhokoli směru, neboli od čtyř větrů. A pak budeme až překvapeni, jak se věci dají do pohybu. Právě o tomto rozmlouval Pán Ježíš s pomalu chápavým Nikodémem: „**Vítr vane, kam chce, jeho zvuk slyšíš, ale nevíš, odkud přichází.**“

(Jan 3,8)

Dostáváme se k základnímu významu Ezechielova proroctví. Ezechiel nevytvořil fantazijní příběh o obživlých mrtvolách, aby nasýtil naši senzacechtivost. Údolí suchých kostí je příměrem o stavu izraelského národa a skrze něj i křesťanské církve. Hospodin oznámil Ezechielovi toto vidění, aby měl co povědět svým krajanům, kteří se ocitli v těžké situaci. Žili ve vyhnanství, nebyli doma. Již před drahnou dobou museli nechtěně opustit rodnou zemi. Jako váleční zajatci byli odvezeni do říše nepřítele, aby tam sloužili. Jejich vazby k domovu měly být zpretrhány. Proto tesknili po zašlé slávě svého judského království. Proto tesknili po nádheře jeruzalémského chrámu. Pod cizí nadvládou se jim stýskalo po vlastní vládě, která sice nebyla dokonalá, ale přeci jenom byla jejich vlastní a nebyla vnucená. A mezi cizími bohy se jim stýskalo po ryzí bohoslužbě, ctící jediného Boha Hospodina. Byli jako rostlina vytržená s kořeny, kterou zasadíte na jiném místě. Ta rostlina snadno vadne a chřadne. Babylónští zajatci už pro sebe v dané situaci neviděli žádnou budoucnost. **Říkají: „Naše kosti uschly, zanikla naše naděje, jsme ztraceni.“**

(11)

Nedokážou si představit, že by se nepříznivé kolo osudu mohlo obrátit a oni by opět plně rozvinuli své náboženské dědictví.

□□□□□□□□□□ Sestry a bratři, naslouchejme spolu s Ezechielem Božímu zaslíbení: **Lidský synu, tyto kosti, to je všečen dům izraelský. Toto praví Panovník Hospodin: Hle já otevřu vaše hroby a vyvedu vás z vaších hrobů, můj lide, a přivedu vás do izraelské země. Vložím do vás svého ducha a oživnete.**

Přítomnost svatého Ducha – to je konfrontace lidských vyhlídek s vyhlídkami Božími. Naše lidské vyhlídky jsou spočitatelné,

vyvozujeme důsledky a následky, když se přestane dařit, vidíme budoucnost zákonitě černě. Boží vyhlídky se opírají o Božího ducha, který kdykoli zavane z kteréhokoliv směru a pohne klidně i těmi příslovečnými suchými kostmi.

Vyvedu vás z vaších hrobů, můj lide, a přivedu vás do izraelské země.

Pán Bůh si nás dostane tam, kde nás chce mít, třebaže se nám to zdá nepochopitelné, nepravděpodobné, bláznivé. Ten, který stvořil svět a život, ten dovede dávat život znovu a znovu.

Vložím do vás svého ducha a oživnete.

Jednou, kdysi v dávných dobách, debatovali nad Ezechielovou knihou čtyři moudří rabíni. Samozřejmě znali dobře příběh o suchých kostech, řešili však otázku, co se stalo s těmi oživými lidmi poté, co do nich vstoupil duch, oni nabrali dech a postavili se na nohy. První rabín povídá: „Oni ožili a vzápětí hned zemřeli. Neboť pouhé ožítí stačí jako důkaz Hospodinovy moci. A lidé se mají na svět rodit přirozeným způsobem.“ Druhý rabín namítne: „Ano, oni ožili jen nakrátko, ale dříve než zemřeli, zazpívali Bohu chvalozpěv na jeho moc a slávu. Neboť se sluší chválit Pána a Dárce života.“ Třetí učenec nesouhlasil: „Ba ne, oni ožili a žili pak ještě mnoho let a naplnilo se na nich prorocké zaslíbení. Založili rodiny a podle Božího slibu přesídlili do izraelské země.“ A k tomu čtvrtý rabín pohotově dodá: „A já jsem jedním z jejich potomků.“

Mám rád tohle starobylé rabínské vyprávění. (Už jste je možná ode mne slyšeli.) Každý ze čtveřice učenců vidí působení Božího ducha jinak. Přiznám se, že mně nejsympatičtější je ten čtvrtý rabín. „A já jsem jedním z jejich potomků,“ řekne. On nestojí stranou. Nechá se vtáhnout do děje. Jej se příchod Božího ducha na suché kosti bytostně týká. Čtvrtý učenec je vyznavač. Také v moji historii bylo mrtvo a pusto, ale díky Bohu zavanul do mé minulosti

Napsal uživatel Jiří Tengler
Úterý, 14 Zář 2010 10:04 -

obživující duch a já žiji, dýchám, přemýšlím o Bohu a chválím jeho skutky. Já jsem z těch, kterým Bůh dal život. Nepatřím k těm, kteří si naříkají nad úpadkem, nad suchopárem, nad beznadějností vyhlídek. Pro mne, pro mé schnoucí kosti, pro mé umírající doufání platí:

doufání platí:

„Přijd’,

duchu.

od

čtyř větrů a zavěj na tyto povražděné, ať ožijí.“

Sestry a bratři, totéž přejí vám. Abyste Božího duch neviděli vanout jenom někde v dálce. Někde v dalekých časech, někde v dalekých krajích, někde v dalekých sborech. Možná si připadáme jako suché kosti s mizernou perspektivou. Ale kromě našich vyhlídek jsou zde ještě vyhlídky Boží, vyhlídky stvořitelské. Vyhlídky na probuzení života i tam, kde se s ním už ani nepočítá. Tento životodárný duch na nás vane z prázdného hrobu Kristova.

A pokoj Boží, který převyšuje každé lidské pomyšlení, bude střežit vaše srdce i mysl v Kristu Ježíši, našem Pánu. Amen.

Jan 3, 1-8 □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ **373, 1-3; 675; 382**

Kázání na svatodušní pondělí 24. května 2010.